

بررسی جایگاه بیوانرژی در پروتکل کیوتو

رؤبا حسنخانی^۱، راضیه حسنخانی^۲
ro.hasankhani@gmail.com

چکیده:

در زمینه اعتلا و هم‌چنین قانونمند سازی دستاوردها و عملیات بیوانرژی، معاهدات و توافقات متعددی وجود دارد؛ یکی از مهمترین اسناد در این زمینه، پروتکل کیوتو می‌باشد. پروتکل کیوتو، اهمیت انرژی تجدید پذیر در کاهش تغییرات آب و هوا را در صورتی به رسمیت می‌شناسد که کلیه اعضا، مسئولیت‌های معمول لیکن منفک خود را و اولویت‌های توسعه‌ای ویژه خود را در زمینه قاعده‌مند کردن اجرا، انتشار و به روز کردن مرتب برنامه‌های ملی و در محل مقتضی منطقه‌ای در برگیرنده اقدامات کاهش دهنده تغییرات آب و هوا در بخش‌های انرژی، حمل‌ونقل و صنعت به کار گیرند (ماده ۱۰). مکانیزم توسعه پاک (CDM)، یکی از سه مکانیزم انعطاف‌پذیر پایه بازار می‌باشد که تحت پروتکل کیوتو، تشکیل شده است. جهت مشخص کردن سودمندی، مهم‌ترین ابزار، "ابزار سودمندی"، می‌باشد که توسط هیئت اجرایی CDM ایجاد شده است. این ابزار شامل یک سری تست‌های متوالی می‌باشد، تا بدین‌وسیله اثبات نماید که پروژه بدون CDM، قابلیت اجرا ندارد. در اینجا این مسأله مطرح می‌گردد که آیا قانون‌گذاری کالاهای کشور متبوع بر سودمندی پروژه‌های CDM تأثیر می‌گذارد؟ و اینکه آیا این امر مانع توسعه چارچوب‌های قانون ملی به عنوان مثال در مورد بیوانرژی می‌گردد؟ روش‌شناسی‌هایی که منحصرأ بر بیوانرژی متمرکز شده باشند، هم‌چنین در میان پروژه‌های دیگر در موارد زیر مطرح شده است. درکل، درحالی‌که برخی توجهات، معطوف به CDM می‌باشد و مخصوصاً به توزیع جغرافیایی و بخشی پروژه‌های CDM توجه می‌گردد، توافق عامی بین اعضا در پروتکل کیوتو وجود دارد که CDM بایستی در دوره زمانی بعد از سال ۲۰۱۲ ادامه پیدا کند و بایستی در حدامکان از فعالیت پروژه به فعالیت بخشی، توسعه یابد.

واژگان کلیدی: بیوانرژی، پروتکل کیوتو، تغییرات آب و هوا، روش شناختی

^۱ - کارشناس ارشد مکانیزاسیون کشاورزی دانشگاه تبریز

^۲ - کارشناس ارشد حقوق خصوصی دانشگاه بوعلی سینای همدان - - عضو باشگاه پژوهشگران جوان دانشگاه آزاد اسلامی واحد آذربایجان شرقی (تبریز)

